עיניך מפיקות מרגניות

זוהי עדיין הצעקה האחרונה של ניו־יורק. עיני־המהגנית.

הן מדהימות, ולעומת זאת גם זולות: כל מה שצריך זה דבק־כירורגי וכמה פרחי

מרגנית אמיתיים. תולשים את העלים, ב־נוסח **אוהב־אותי—לא־אוהב־אותי—אוהב־אותי—לא־אוהב־אותי**, מדביקים על העפעפף את האבקה, ומעטרים בעלים.

מה שטוב בעיניים האלה, שהן לא רק נראות כמו מרגניות — הן אפילו מריחות כמו מרגניות.

צריך רק להיזהר שלא יתיישבו עליהן פרפרים.

המציאה המשוגעת

המציאה המשוגעת של השבוע היא חולצת ג'יימס בונד. היא מצויידת בכל הדרוש: בשמו המפורש, ב־007 המפורש, באקדח „ברטה" ובשני כדורים.

היא נהדרת! יש להשיג אותה בצבע טורקיז בוהק, בצהוב צורם ובשחור עם הדפסה לבנה. ולא סתם הדפסה — אלא

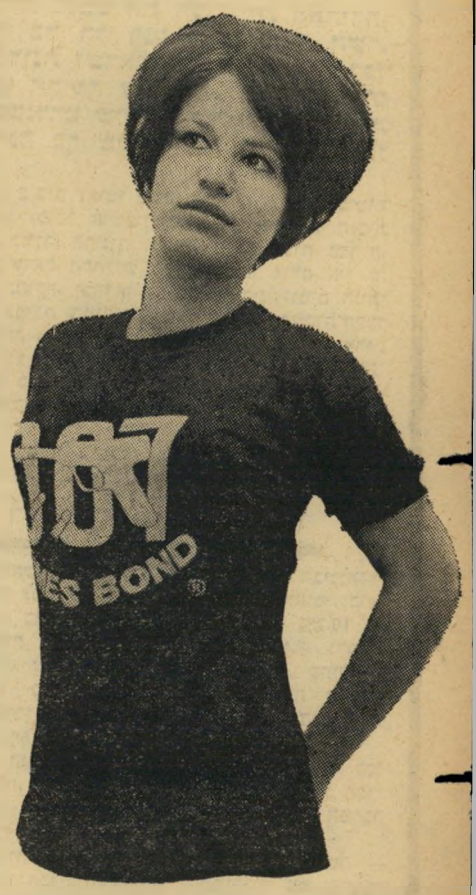

דמויית־קטיפה. מדגימה: בלה שרייבמן.

החולצה הזאת היא מאוד מצחיקה על גברים, ונפלאה על נשים. ולמי שלא מבין למה, לא מגיע שיסבירו לו.

תיראי בה נפלא על היאכטה שלך — אם יש לך. תיראי בה נפלא במכונית הספורט שלך. אם יש לך. תיראי בה נפלא בפיקניק, ובגינה, ועל שפת־הים ו־בחופש, ואיפה לא.

ואיך שתיראי בה, זה כלום לעומת איך שתרגישי בה.

וכמה עולה כל המציאה הכבירה הזאת: שלוש וחצי לירות, בשוק של יפו, ובשאר שווקי־המציאות.

איפה הן מתחבאות?

איזה שבוע מלא תצוגות!

קודם כל היה גדעון אוברזון, שכולם כבר החליטו שהוא גאון. הוא גמר להיות ילד־פלא, וכשהנער בן ה־21, הנראה כבן 17, הציג את דגמיו, אף אחד לא אמר לו „ילד, לך לאמא שלך." בפרט שיש לו כבר כת משל עצמו. הוא הציג את דגמיו הנפ־לאים בשלוש ערי הארץ, עם שמפניה והכל, והוסיף עוד תצוגות, כי ההמונים דרשו.

אחר כך באה ויצו, שהביאה את מאגי רוף מפאריס, שהביאה משם את התצוגה כולה: דגמים ודוגמניות ומלבישות. היא הציגה ה־מון שמלות קטנות וחליפות קטנות, ומעי־לים קטנים, ולכולם מחירים גדולים: כאל־פיים לירות הדגם.

אחריהן באה התצוגה של ג'רי מליץ, עם דוגמניות שהציגו את דגמיו המאוד־נועזים ומאוד־מקוריים על מסלול שנע בין ספלי־קפה ועוגות־קרם בקפה רוול התל־אביבי. הם הדגימו גם בדים מצויירים ותכשיטי־נייר.

אבל ההפתעות האמיתיות בתצוגות לא היו יפהפיות המסלול אלא יפהפיות הקהל. היו המון יפהפיות. לא השיגרתיות, שצוע־קות ממדורי־הרכילות, אלא יפהפיות־מתחב־אות, שאף אחד לא מכיר.

איפה מתרוצצות למשל נהדרות כמו מיקי מזרקי, שהיא יפה וגיזעית יותר מכל אלה שרוצות להיות ישראליות־מקצועיות? ואיפה כל היפהפיות־הקרירות כמו רחל גרוסמן, המצליחה למשוך את כל המבטים מבלי שמץ של חלגריות או התבלטות?

אבל מכל צופות התצוגות בלטה גילה קשפיצקי הקטנה. היא נראתה כמו ג'ין שרימפטון אמיתית — מלכת הדוגמניות של כל העולם. למרות שהופיעה בלי ספריי, וניפוחים, ואיפורים, והיתה לבושה בחצ־אית פשוטה וחלקה, אותה לא היו מציגים בשום תצוגה, ובחולצה של מסיבות־ערב־שבת־בתנועת־הנוער, שכמעט הצליחה להס־תיר את צוואר־הברבור שלה.

אבל הרבה זמן היא לא תצליח להחביא את היופי הזה. זו הקטנה, גדולה תהיה.

מיקי מזרקי

רחל גרוסמן

גילה קשפיצקי

נייר שימושי מאד

עשרה קבין של פיוט ירדו לעולם. קב אחד נטלו המשוררים, ותשעה קבין נטלו יצרני נייר בית־כיסא.

יש להם רעיונות משונים מאוד, לאנשים האלה, ביחס לשמות נייר בית־שימוש. למ־של: נייר בשם **נמר**, עליו מפורט: „נמר, רך ועדין, תוצרת־הארץ." עולם־החי מיוצג בעיקר על־ידי עופות: ישנו נייר בשם **פנגווין כחול**, דוקא. יש **טווס**, עליו כתוב שהוא מצטיין בתלישה נוחה. ישנה גם **חסידה לבנה** למרות שכתוב ב־פירוש שהנייר הוא „בצבעים עדינים" (ורוד וירוק מגעילים). עוף נוסף: **יונה צחו־רה** (מה שמזכיר את ראבלה, הסופר ה־פרוע מן המאה ה־16, שהעדיף יותר מכל, למטרה זו אוזים לבנים!). בית־החרושת **חגלה**, גם מין עוף, מייצר את **איריס**, מין פרח. גם **רקפת** היא נייר בית־שימוש.

הם גם כובשים את החלל: ישנם **סטאר, כוכבי־פרים, מרקורי, וראקטה**, עליו מצוייר זוג יושב על טיל וממריא לעבר ה־כוכבים.

קיימים גם יצרני נייר בית־שימוש עם סתם שגעון־גדלות: ישנו נייר **רקס** (מלך) **ספציאל**, ישנו **אכספקטיב** שסימלו מלאך־מעופף וישנו **לוקס־אכסטרא**. זהו נייר חום, מהסוג הירוד והנחות ביותר.

ישנם ניירות בית־שימוש עם שמות ענו־גים, כמו הנייר **סרנדה** והנייר **לוליטה**, עליה כתוב בפירוש שהיא חסכונית.

לעומת זאת יש שמות נועזים כמו **טי־ריאדור**, ובית־חרושת שונה לחלוטין, המייצר את **מאטאדור**. ומי שחושב שזה שם מתאים לנייר בית־שימוש, שיסתכל על תמונת־העטיפה: לוחם־שוורים עם חרב חדה מאוד שלוחה קדימה. לא נעים.

אבל פרס ראשון מקבל בכל־זאת הנייר **דליקסי**, שפירושו בעברית — מעדן. כמו שנאמר במשלי: „ויתן מעדנים לנפשך".

איזה מותקן

מי היא זאת החמודה, שמחלפותיה יור־דות לה על כתפיה, והיא מטלפנת בחן מתוך מיטתה, שכולה עטוייה בבד מצויץ בפרחים?

מה, את לא יודעת? החמודה הזאת זה הגבר מהמודל החדיש ביותר. אליל־הנשים

בן־ימינו. זהו אנטואן, החתיך התורן של צרפת, הזמר הזועם שלידו נראים החיפו־שיות כמו ארבעה קרחים, ושלמראהו מתעל־פות החתיכות מרוב אהבה והתרגשות.

התבונני בו היטב: כך צריך להיראות מ־עתה גבר־החלומות שלך.

יופי לה

שיא האופנה בבוהמה הישארלית, זה ל־לדת עכשיו ילדים. עשו זאת החודש ה־פנאומי־מאי **שייקה אופיר**, הסופר **מנחם תלמי**, הרקדנית **מיה זיו** והמשורר **דידי**

מנוסי. המצפים בתור: שחקנית **זהרירה חרי־פאי** והמשוררת **רינה שני**. אבל ההרוין הכי מקושט מכולם — שייך לגליה **טופול**.

בניגוד למשיח הזקן של סאלח שבאתי, הרי לחיים **טופול**, מגלמו ומעצבו, יש ברוך השם אשה וילדה וילד, שיהיו בריאים, ו־עוד אחד בדרך. הם עושים את זה כל אר־בע שנים. לפני שמונה שנים נולדה ענת, לפני ארבע שנים עומר ועכשיו הם מכי־נים את המהדורה החדשה.

גליה מקשטת אותו כבר מעכשיו (ראה תמונה). הוא מקושט בחולצות־הרוין משג־עות בצהוב, שחור ולבן. מישהו ראה פעם הרוין כזה יפה?